

[Justitsministeren.]

Affattelse, det har, vil det give den danske Sagførerstand en mægtig Fordel, idet Dommerfuldmægtigene fra 1. April 1933 skal opføre at drive private Forretninger; de driver jo nu Sagførerforretning i stort Omfang, og ret jævnlige har de den største Forretning i den paagældende By. Dette vil nu opføre, og alle de Forretninger, som det med Grund kan siges at tilkomme en Sagfører at udføre for Folk, nemlig saadanne Forretninger, hvor hans Hjælp kræves med Raad og Daad — Raad med Hensyn til, hvorvidt det nu er klogt og rigtigt at indgaa Retshandelen paa den eller den Maade, og Daad, for saa vidt det jo ofte er saaledes, at Sagføreren gennem sine Forbindelser skal tilvejebringe den fornødne Kapital til, at Retshandelen kan føres igennem —, vil Sagføreren efter min Mening beholde, alt det, som med Rette tilkommer dem. For Sagførerne vil den foreslaaede Ordning ikke alene være en Fordel, men ogsaa en meget stor Behagelighed. Man hører nu meget ofte Tale om, hvor store Salærer Sagførerne tager for at affatte et Dokument, undertiden et ganske kort Dokument, og Folk siger i Uforstand og ofte uden Grund: Det er dog forførdeligt, at man skal betale flere Hundrede Kroner for at faa saadan et Par Linier skrevet. Naar den rent formelle Affattelse af Dokumenter vedrørende klare og enkle Retssager nu kan foretages paa Dommerkontorerne, vil Følgen deraf blive, at det er klart for dem, der gaar til Sagførerne, at de gaar der for mere end for at faa Dokumentet formelt affattet, at de gaar der, fordi de søger Raad hos den forretningskyndige Sagfører og Hjælp hos den Sagfører, som har de Forbindelser, der skal til for at skaffe Pengene. En saadan bedre Forstaaelse af, hvad det er, Sagførerne faar Salær for, vil være til Gavn for hele Standen, men desuden vil jo den allervæsentligste Del af de Forretninger, som Dommerfuldmægtigene hidtil har haft, nu gaa til Sagførerne; og det, at de formelle Dokumenter kan affattes paa Dommerkontorerne, vil vel føles som en Behagelighed for Befolkningen og kun i ringe Grad føles som et Afbræk i Sagførernes Forretning. Der kan ingen Tvivl være om, at i hvert Fald enhver Sagfører, som læser dette Lovforslag igennem med Omtanke, maa være ganske klar over, at Sagførerne langt maa foretrække dette Lovforslags Gennemførelse for Opretholdelsen af den bestaaende Tilstand. Jeg nærer derfor ikke Tvivl om, at Sagførerstanden vil glæde sig ved at se Lovforslaget gennemført.

Hvad Dommerne angaar, bliver det undertiden sagt, at naar den formelle Affattelse af saadanne Dokumenter henlægges til Dommerkontoret, lægger man derved et stort Ansvar paa Dommeren. Jeg tror ikke, det i Praksis vil komme til at føles saaledes. Naar der kun er Tale om klare og enkle Retshandlers Bekræftelse gennem den formelle Affattelse af Dokumenterne, vil det ikke lægge noget nyt Ansvar af nogen Betydning paa Dommerkontoret og dets Chef. Skal der f. Eks. skrives et Pantebrev, er det netop paa Dommerkontoret, man har Tinglysningsdokumenterne, og det er der, alle andre maa søge de Oplysninger, som netop kun Dommerkontoret sidder inde med, om, hvilke Hæftelser der hviler paa en Ejendom. Hvis en Sagfører skal skrive Pantebrevet, eller hvis den, der skal udstede Pantebrevet, vil gøre det selv, maa han henvende sig paa Dommerkontoret for at faa en Panteattest, og for den har Dommeren Ansvaret. Saa kan Dommerkontoret i Sandhed akkurat lige saa godt tage Ansvaret for den rigtige Udfyldelse af den af Ministeriet foreskrevne Blanket, hvis Udfyldelse nu udgør et Pantebrev.

Det er, som jeg gentagende har sagt, kun den rent formelle Affattelse af klare Sager, der skal foretages paa Dommerkontoret, og det maa være Tilfælde, der foreligger saa klart oplyst, at der i og for sig ikke uden den groveste Skødesløshed kan begaas nogen som helst Fejl. Derfor kan der heller ikke af denne Dokumentaffattelse tænkes at opstaa Retsstridigheder af noget større Omfang eller noget Ansvar for Dommerne, men Ordningen vil uægtelig medføre, at Dommerkontorerne bliver livlige, og at disse Kontorer bliver meget yndede. Jeg tænker mig, at naar en skatteydende Borger, efter at dette Lovforslag er ophejdet til Lov, gaar forbi Dommerkontoret, vil han nikke venligt til det og tænke ved sig selv: Der er dog en Statsinstitution, som virkelig yder mig noget for de Skatter, som Staten afkræver mig! Jeg tror, at et saadant Arbejde, henlagt til Dommerkontorerne, vil gøre, at de omfattes med Sympati af Befolkningen, og det er jo af stor Værdi for et Embedskontor.

Naar nu Folk henvender sig paa Dommerkontoret angaaende den formelle Affattelse af saadanne retslige Dokumenter, kan det naturligvis være, at Dommerkontoret ikke er enig med den paagældende om, at dette er noget, som Kontoret efter Loven skal paatage sig, og saa kan en saadan Be-